

CÒN GẶP NHAU

ĐỖ HỒNG NGỌC

Giữa lúc nhiều nhà thơ đua nhau làm mới thơ, “lạ hóa” thơ, nào hậu hiện đại, nào tân hình thức... thì mấy câu thơ rất đời thường như một sự buột miệng, một tiếng thở dài, như một lời tự nhủ của nhà thơ Tôn Nữ Hỷ Khương có vẻ như...lạc điệu mà bỗng xuất hiện hàng loạt trên lịch, trên thiếp xuân, trên Agenda và cả thư pháp các loại với đủ mọi chất liệu đá cát , giấy , lụa... không khỏi làm cho ta phải ngạc nhiên ! Có chút gì đó trái ngược trong thi phú buổi này chăng ?

**Còn gặp nhau thì hãy cứ vui
Chuyện đời như nước chảy hoa trôi
Lợi danh như bóng mây chìm nổi
Chỉ có tình thương để lại đời
(Tôn Nữ Hỷ Khương)**

Và cứ thế, “ Còn gặp nhau...” “ Còn gặp nhau...” lặp đi lặp lại , những lời tuôn tuột tự đáy lòng, có vẻ gì đó như một giạt mình, thẳng thốt, bù ngùi trong buổi hàn huyên giữa những bạn bè gần xa. Thơ như nói, như chằng hề có chút đẽo gọt dụng công - tạm gọi là “thơ nói” - cũng có từ xưa xa :

**Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ
Người khôn người tới chốn lao xao ...
(Nguyễn Bình Khiêm)**

Làm sao mà những câu “thơ nói” đó rung động lòng người, khiến người ta giật mình đánh thót, mà ngộ, ai cũng nhớ, cũng thuộc, và mỗi khi có dịp thì lẩm nhẩm : *còn gặp nhau, còn gặp nhau...*

Thì ra giữa thời buổi trái đất chỉ còn là một hòn bi xanh, một “thế giới phẳng” nhỏ xíu trong lòng bàn tay, mọi chuyện trên trời dưới biển gì cũng mồn một trước mắt, truyền thông đa phương tiện tràn ngập đến không còn chút thông dong, người người vẫn thấy nhau, vẫn “thơn thớt nói cười” với nhau mà hình như chẳng bao giờ gặp nhau !

Rồi hình như người ta bỗng sực nhớ, bỗng ngộ ra, bỗng cảm nhận được cái mong manh của đất trời của thiên hà trong ngàn tỷ thiên hà trôi dạt của kiếp người sương khói trong bối cảnh lạ lùng chiến tranh, dịch bệnh bão lũ, sóng thần, động đất triền miên !

Rồi hình như người ta bỗng sực nhớ, bỗng ngộ ra, bỗng cảm nhận sờ sờ trước mắt cơn đại hồng thủy sẽ ập tới vì trái đất nóng lên, con người đua nhau hủy diệt thiên nhiên, môi trường sống của mình, để rồi đâu đâu cũng thấy “**những cảnh sửa sang tầm thường giả dối / hoa chăm cỏ xén lối phẳng cây trồng (Thế Lữ) với dứa giả, cau giả, hoa giả, núi giả, đồi giả ...!**

Thú vị là những câu thơ dung dị của Hỷ Khương được nhiều người thuộc lòng, buột miệng nói ra... đến nỗi người viết thiệp cũng viết, in lịch cũng in, đọc đã cũng đọc... mà chẳng cần biết tác giả là ai. Tôi nghĩ chẳng bao lâu nữa nó sẽ trở thành những câu ca dao như: “**Trèo lên cây bươi hái hoa / Bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân...**” bởi thế hệ nào mà chẳng có người kêu lên “còn gặp nhau...” ?

Có lẽ Tôn Nữ Kỳ Khương mang cái gien của phụ thân, cụ Ứng Bình Thúc Giả. Những câu hò “**Chiều chiều trước bến Vân Lâu / ai ngồi ai câu / ai sầu ai thảm / ai thương ai cảm / ai nhớ ai mong... thuyền ai thấp thoáng bên sông / đưa câu mái đẫy chạnh lòng nước non ...**” nhiều người vẫn thuộc mà vẫn tưởng là một khúc hát dân gian, chẳng nhớ tác giả là ai ! Cụ Ứng Bình cũng đã viết nên những câu thơ tưởng chừng như câu nói bình nhật :

**Thuở ra sân khấu không làm rộn
Khi hạ vai tuồng ít hổ người !**

Đề nói về một thuở làm quan của mình. Hay:

**Biết đủ dầu không chi cũng đủ
Nên lui đã có dịp thì lui...**

lúc ung dung trở gót.

Do đâu mà có những câu thơ của nhiều ngàn năm trước trong Kinh Thi vẫn còn làm cho lòng ta xao động ? Ấy bởi vì nói từ cõi lòng , “thốn tâm thiên cổ”, nên dù được viết dưới bất cứ dạng nào thì cái hồn của thơ vẫn là cái cảm xúc chân tình. Chu Hy, ngàn năm trước, viết tựa Kinh Thi đã hỏi: Thơ tại sao mà làm ra? (Thi hà nhi chi tác dã?) Để rồi trả lời: Vì nó là tiếng kêu của cõi lòng !

Còn gặp nhau thì hãy cứ vui !...

Đỗ Hồng Ngọc